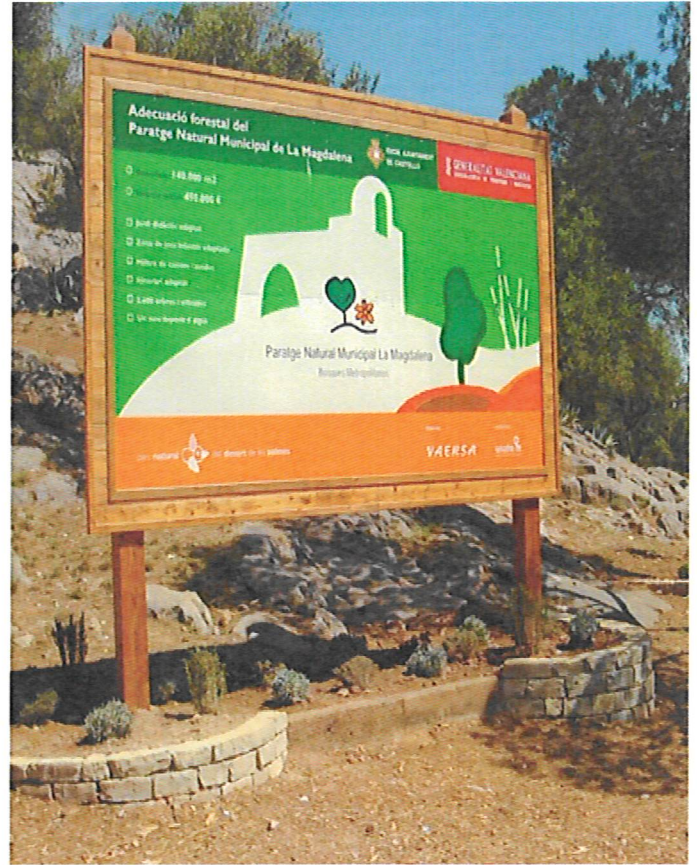

EXEMPLES PLAFONS

EXEMPLES PERGOLA / PLAÇA

Annex II- Descripció d'una possible prova pilot d'una futura reforestació del Garraf, contemplant la biodiversitat, la flora tradicional autòctona del Garraf i les espècies resistents en temps de sequera.

Detall d'algunes espècies destacades per la seva rellevància en la conservació de la flora i la fauna i en la resiliència a favor de la sostenibilitat del Parc del Garraf:

El Garrofer, l'Alzina i l'Olivera, arbres autòctons capturen carboni, redueixen l'erosió del sòl i ténen resistència a les sequeres.

Durant el seu creixement absorbeixen diòxid de carboni (CO₂, un dels principals gasos responsables de l'efecte hivernacle i l'escalfament global) de l'atmosfera i el converteixen en biomassa. De creixement lent i llarga vida acumulen carboni en grans quantitats i ajuden a reduir la seva concentració en l'atmosfera.

El pi blanc, el llentiscle, el romaní, la sabina negra, el ginebre, la ginesta, l'arboç i el margalló estan ben adaptats al clima mediterrani i a les seves sequeres intermitents. És molt important seguir vetllant per la preservació i afavorir totes aquestes varietats d'arbres i matolls autòctons del Garraf.

La seva presència ajuda a mantenir l'ecosistema, protegint la fauna local i la sostenibilitat del Parc.

I pensant globalment, és un petit pas per la lluita contra el canvi climàtic que podem fer entre totes les persones que hi habitem.

Nota històrica sobre el Mas Berenguera

Malgrat que la masia del Mas Berenguera està situada a les terres més muntanyoses i pedregoses del terme hi ha constància de la presència humana des de temps molts antics. Al mateix indret hi ha un jaciment ibèric datat entre els s. VII i I d'abans de la nostra era. Cal tenir en compte que si bé és cert que les terres de qualitat cultivables són escasses als seus voltants hi havia un recurs fonamental per a la vida i els establiments humans i la cria de bestiar, sobretot abans no s'havia pogut construir un sistema de recollida d'aigua de pluja, com ho són la Font Codina, la Font Cabota, la de Ca l'Almirall i la dels Cortins. De la importància d'aquestes fonts en dóna fe que en establir-se els límits d'Olèrdola l'any 992 ja s'hi esmenta la propera Font Codina i una altra de pròxima.

En poblar-se el terme de Ribes a partir de l'any 990 els habitants es van establir en masies disperses i en aquella època ja devia fundar-se el mas. La primera notícia concreta de la masia de Mas Berenguera apareix en un pergami del 1422 on s'esmenta el "Mas de na Berenguera". Les pestes dels s. XIV i XV van reduir la població fins a la meitat i van fer desaparèixer famílies senceres. En aquell context va ser freqüent la unió de masies per raó de lligams familiars o veïnatge. El Mas Berenguera va quedar unit per sempre a la contigua masia de Can Pere de la Plana formant una sola heretat. Cal destacar que és una de les poques masies del poble que mantenen en el seu nom el mot *mas*, com el Mas de Mossèn Alba, el Mas de les Catalunyes o el Mas d'en Faura, masies que han conservat el nom antic per fet que no van ser habitades pel seu propietari. Són masies que conserven el nom de segles enrere ja que no canviaven amb el de nous estadants.

Mas Berenguera era una masia senzilla, situada vora l'antic camí que duia a Olesa de Bonesvalls, complementària de la de Can Pere de la Plana, on es cultivaven les terres més planes i les dels fondals i esporàdicament la resta amb productes per a l'auto-subsistència fins que en 1760 s'inicià la gran tala de boscos i construcció de marges per a plantar noves vinyes pensant en la sortida del vi cap al mercat americà. S'arribaren a explotar totes les terres sigui amb vinyes sigui amb la pastura de ramats de cabres. La casa estava habitada per uns masovers els quals cultivaven part de les terres, mentre que la resta les cultivaven a parceria gent de poble de Ribes que s'hi desplaçaven. Algun dels parcers hi construïren barraques de pedra en sec entre elles algunes de les més notables del terme de Ribes. La majoria de les barraques estan avui dia enrunades però encara se'n conserva alguna en força bon estat i fàcilment rehabilitable. Mas Berenguera tenia planta baixa i primer pis, un forn de pa, un cup on es trepitjava el raïm i un gran celler on s'hi aplegava i elaborava el vi. El corral -del qual avui dia han desaparegut els tres murs que el tancaven- era un important complement econòmic per la carn, la llet i els adobs que s'hi recollien. Un ramat de cabres pasturava per les terres no agrícoles i -els mesos hivernals- al corral s'hi aplegava un ramat d'ovelles que cada any baixava dels Pirineus a través dels camins públics de les carrerades. La malaltia de la fil-loxera que matà les vinyes va suposar la fi de l'època d'or del cultiu de les terres del Mas Berenguera. La masia va estar habitada per masovers fins als

anys 50 del s. XX, quan l'agricultura de les terres de muntanya baixà la seva rendibilitat i els llocs de treball dels rams industrials van passar a ser més atractius. Abandonada ja l'agricultura el seu propietari va creure en els anys 70 una sortida rendible la seva urbanització. A partir de llavors la degradació de l'edifici de Mas Berenguera s'accelerà en contrast amb la construcció propera de noves cases. A la vora mateix del degradat edifici hi ha uns espais d'ús públic de la urbanització. Les terres de la masia no urbanitzades van entrar a formar part del Parc de Garraf del qual en són una entrada i mirador.

Xavier Miret i Mestre